

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **D.L.D. TRADING COMPANY, IMPORT-EXPORT, spol. s r. o.**, se sídlem Hatě 179, Chvalovice, zastoupeného JUDr. Kateřinou Šimáčkovou, advokátkou se sídlem Mojžíšova 13, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad ve Znojmě**, se sídlem nám. Svobody 8, Znojmo, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2008, č. j. 29 Ca 6/2007 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byly zamítnuty jeho žaloby proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Znojmě (dále „žalovaný“) ze dne 24. 11. 2006, č. j. 142246/06/346914/5089 a ze dne 24. 11. 2006, č. j. 142247/06/346914/5089. Těmito rozhodnutími žalovaného byly zamítnuty reklamace stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2006, č. 126252/06/346914/5089, o přiznání nároku na úrok za období od 22. 10. 2003 do 21. 9. 2006 za vratitelný přeplatek na dani spotřební za červen 1998 ve výši 35 176 Kč a ze dne 16. 10. 2006, č. 126254/06/346914/5089, o přiznání nároku na úrok za období od 22. 10. 2003 do 29. 9. 2006 za vratitelný přeplatek daňového penále na spotřební dani za červen 1998 ve výši 40 899 Kč. Nárok na úrok za vratitelný přeplatek na dani byl stěžovateli přiznán v souladu s ustanovením § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) ve znění rozhodném (tj. ve znění účinném do 31. 12. 2006),

a to ve výši 140% diskontní úrokové sazby České národní banky platné první den kalendářního čtvrtletí.

II.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť se domáhá ochrany proti nespravedlnosti pramenící z platné právní úpravy v době rozhodné, jenž spočívala v nesrovnatelné výši úroku z přeplatku nezákonně držených peněz státním orgánem s výší penále v případě nezákonně tvrzeného daňového dluhu, které platí daňový poplatník. Jak uvádí, v roce 2003 musel uhradit na základě nezákonně vydaných dodatečných platebních výměrů více než 2 miliony Kč na jistně daně a na penále téměř 3 miliony Kč, což mu způsobilo nenahraditelnou újmu v podnikatelské činnosti, která mohla vést až k jeho úplné likvidaci. Stěžovatel byl sice úspěšný ve všech svých správních žalobách a neoprávněně doměřené částky na dani mu byly vráceny, avšak až po třech letech od jejich úhrady. Dodává, že po dobu, kdy se soudní cestou domáhal vrácení svých peněžních prostředků, které byl nucen odvést na základě nezákonného rozhodnutí správce daně, byl personálně i finančně zatěžován.

Stěžejní námitkou stěžovatele je nespravedlnost právní úpravy v době rozhodné, kterou ve svém případě shledává, neboť mezi penálem, které byl nucen uhradit jako daňový poplatník, a mezi úrokem z přeplatku, který hradil chybný státní orgán, shledává obrovský nepoměr. Zatímco penále z prodlení bylo vypočítáváno za prvních 500 dní ve výši 0,2 % denně z doměřené daně (§ 63 odst. 3 daňového řádu v rozhodném znění) a dále pak ve výši 140% diskontní sazby ČNB v daném čtvrtletí, úrok z prostředků držených neoprávněně státem pak byl počítán ve výši pouze 140% diskontní sazby ČNB v daném čtvrtletí (§ 64 odst. 6 daňového řádu). Stěžovatel je přesvědčen, že rozdíl mezi výší úroků z přeplatku, který zavinil státní orgán, a mezi výší penále z prodlení, které zavinil poplatník, byl jednoznačně protiústavní, a to z důvodu své nepřiměřenosti, neboť kompenzace vzniklé škody ze strany státu ve stanovené výši byla jednoznačně nedostatečná. Podle stěžovatele došlo k porušení rovnosti účastníků právního vztahu, kdy v případě stejné právní situace je sankce diametrálně odlišná, a dále byl proveden nepřiměřený a dostatečně nekompenzovaný zásah do vlastnického práva poplatníka, který za protiprávní postup státního orgánu nebyl přiměřeně odškodněn. Stěžovatel proto považuje rozhodnutí žalovaného i napadený rozsudek krajského soudu za protiústavní, neboť byly vydány na základě právní úpravy, která je v přímém rozporu s Listinou základních práv a svobod, a to zejména s čl. 1 a 3, čl. 11, čl. 36 a násl. a čl. 36 odst. 3 a s principem právního státu, zakotveného v čl. 1 Ústavy ČR, který zajišťuje každému spravedlnost a rovné postavení.

Pokud krajský soud v napadeném rozhodnutí konstatuje, že úrok pro poplatníka má charakter části náhrady škody, avšak daňové penále má funkci sankční, stěžovatel se domnívá, že by bylo spravedlivé, aby úrok placený státem měl rovněž i určitý sankční efekt. Stěžovatel dále k tvrzení krajského soudu, že se může domáhat náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, a to i ve výši nároku na ušlý zisk, dodává, že u peněžitých pohledávek vůči státu tento postup vůbec neodpovídá dosavadnímu postupu příslušných správních orgánů ani judikatuře Nejvyššího soudu. Rovněž názor vyjádřený v napadeném rozsudku, že totiž náhrada ušlého zisku je soudně vymožitelná dle občanskoprávní úpravy, neodpovídá podle stěžovatele aktuální právní úpravě ani rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ČR. Stěžovatel dále poukazuje na aktuální právní úpravu, podle které je již stanoveno penále i úrok ve stejné výši. Zákonodárce tedy své pochybení sice narovnal, avšak stěžovatel původní protiústavní úpravou nespravedlivě utrpěl.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušit napadený krajského soudu a vrátit mu věc k dalšímu řízení s tím, že stěžovateli náleží stejný úrok z prodlení, který žalovanému musel uhradit, tedy úrok ve výši 0,2 % denně za prvních 500 dní prodlení a dále pak ve výši 140 % diskontní sazby ČNB v daném čtvrtletí.

III.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil názor, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí žádnou z vad, pro kterou lze podat kasační stížnost podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný má pochybnosti o tom, zda do některého ze zákonných důvodů pro podání tohoto opravného prostředku lze zahrnout hlavní stížní námitku, tj. tvrzenou nespravedlnost aktuální právní úpravy (pozn. žalovaný měl spíše na mysli rozhodnou právní úpravu) v otázce nesrovnatelné výše úroku z přeplatku a výše penále. Žalovaný vzhledem k obsahu kasační stížnosti, která je obdobný obsahu žaloby, v dalším odkazuje na své vyjádření k žalobě a na odůvodnění napadeného rozsudku, s jehož právní argumentací se plně ztotožňuje. Z uvedených důvodů proto žalovaný navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítnout.

IV.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se stejně jako krajský soud v posuzovaném případě zabýval právní otázkou legitimacy a přiměřenosti rozhodné právní úpravy regulující problematiku penále jako sankce postihující daňového dlužníka a problematiku úroku z přeplatku, který vznikne zaviněním správce daně. Konkrétně se tedy jedná o problém výkladu ustanovení § 63 daňového řádu, zejména s přihlédnutím k ustanovení § 64 stejného zákona.

Podle ustanovení § 63 odst. 2 daňového řádu v rozhodném znění „se penále počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Daňový dlužník je povinen zaplatit za každý den prodlení penále ve výši 0,1 % z nedoplatku daně. Nedoplatky na poplatcích a příslušenství daně se nepenalizují. Penále stanovené podle tohoto ustanovení se uplatní nejdéle za 500 dnů prodlení; za každý další den prodlení se uplatní penále ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné v první den kalendářního čtvrtletí“. V ustanovení § 63 odst. 3 daňového řádu v rozhodném znění je potom stanoveno, že „z daně, doměřené podle dodatečného daňového přiznání nebo hlášení daňového dlužníka, se vypočte penále podle odstavce 2 poloviční sazbou. Tato sazba 0,05 % penále z rozdílu mezi daní dosud nepravomocně vyměřenou a vyšší daní vyměřenou v odvolacím řízení proti tomuto vyměření, se uplatní také v případech, kdy k tomuto rozdílu došlo v důsledku vyhovění návrhu daňového subjektu v odvolacím řízení. Poloviční sazba penále se uplatní také v případech, kdy plátce daně vybírané srážkou nesprávně sraženou a odvedenou daň nebo zálohu na ni srazí a odvede podle vlastního zjištění dodatečně ve správné výši a o této skutečnosti vyrozumí současně správce daně. Bylo-li zkrácení daně zjištěno správcem daně, penále se vypočte podle odstavce 2 dvojnásobnou sazbou, tj. ve výši 0,2 %. Penalizace záloh končí dnem uplynutí lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení vztahujícího se ke zdaňovacímu období, které bylo zálohováno. Penále stanovené podle tohoto ustanovení se uplatní nejdéle za 500 dnů prodlení; za každý další den prodlení se uplatní penále ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné v první den kalendářního čtvrtletí.“

Výše citované ustanovení stěžovatel srovnává s ustanovením § 64 odst. 6 daňového řádu, podle něhož „zavinil-li vznik přeplatku správce daně, vrátí přeplatek bez žádosti do patnácti dnů,

a vrátil-li jej po stanovené lhůtě, je povinen zaplatit daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné první den kalendářního čtvrtletí. Je-li vrácen přeplatek na žádost po lhůtě stanovené v odstavci 4 nebo nebyla-li dodržena zákonná lhůta pro vrácení u vratitelného přeplatku, který se podle daňového zákona vrací bez žádosti, aniž by zde při vzniku přeplatku bylo zavinění správce daně, náleží daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné první den kalendářního čtvrtletí. Úrok náleží v těchto případech ode dne následujícího po dni uplynutí zákonné lhůty pro jeho vrácení. Vznikl-li přeplatek zaviněním správce daně, běh zákonné lhůty počne dnem následujícím po původní lhůtě splatnosti daně a s účinností od počátku běhu této lhůty se tento přeplatek použije podle odstavců 2 a 3; pokud došlo ke vzniku přeplatku až po dni původní splatnosti daně, běh zákonné lhůty počne dnem následujícím po dni úhrady daně, v jejímž důsledku došlo ke vzniku přeplatku. Pokud by skutečná přiznaná škoda způsobená daňovému dlužníkovi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem správce daně, byla vyšší než úrok přiznaný podle tohoto ustanovení, přiznaný úrok se na úhradu skutečné škody započítává. Úrok se nepřizná, činí-li méně než 50 Kč.“

Nejvyšší správní soud se ve své dřívější rozhodovací činnosti při hodnocení správnosti právního názoru krajského soudu stejnou právní otázkou již podrobně zabýval, a to v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Afs 159/2005 (www.nssoud.cz), na který v odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský soud rovněž odkazuje, a dále v rozsudku ze dne 17. července 2008, č. j. 2 Afs 29/2008 - 54 (www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal žádný racionální důvod, pro který by se měl od již ustáleného právního názoru vysloveného v uvedených rozsudcích jakkoli odchýlit, pro stručnost na ně v plném rozsahu odkazuje.

„Je nepochybně legitimním cílem, snaží-li se zákonodárce dosáhnout toho, aby daňové subjekty plnily své povinnosti platit daně řádně a včas. Legitimita uvedeného cíle je očividná – pouze je-li alespoň rámcově předvídatelné, kdy daňové subjekty budou daně, které jsou povinny platit, odvádět, lze s rozumnou mírou spolehlivosti plánovat daňové příjmy státu, a tedy v závislosti na nich i jeho výdaje; bez daňových příjmů pak stát stěží může plnit své funkce, jejichž plnění ústavní pořádek implicitně předpokládá, neboť právě za účelem plnění funkcí státu, sloužících občanům, moderní stát jako takový vůbec existuje a není nahrazen jinou, méně invazivní formou společenské existence. Navíc existence libovůle v tom, kdy by daňové subjekty měly z časového hlediska své daňové povinnosti plnit, by byla v rozporu s principem právní jistoty a neumožňovala by ani jim samotným plánovat své ekonomické aktivity. Prostředkem způsobitelným motivovat daňové subjekty k plnění daňových povinností řádně a včas jistě je a může být stanovení finanční sankce za porušení této povinnosti, a to nepochybně i finanční sankce závislé na délce prodlení a výši dlužné částky. Přesně takovou formu sankce zvolil zákonodárce v ustanovení § 63 odst. 2 a 3 daňového řádu ve znění platném do změny provedené zákonem č. 230/2006 Sb.

Sazby penále podle této právní úpravy (zásadně 0,1% z dlužné částky denně, ve specifických případech pak 0,05 % resp. 0,2 % denně – viz § 63 odst. 2 věta druhá, odst. 3 věta první až třetí, odst. 3 věta čtvrtá daňového řádu) představují roční úrok 36,5 % (případně 18,25 % resp. 73 %) a jsou odstupňovány od nižší sazby k vyšší sazbě v závislosti na intenzitě přičitatelnosti prodlení ve vztahu k pochybení daňového subjektu. Navíc takto (zákonem určenou denní procentní sazbou penále) je penále určováno pouze prvních 500 dní prodlení (tj. necelý první rok a půl) a poté sazba penále odvisí od diskontní sazby České národní banky, tedy de facto od ceny peněz v ekonomice (činí 140 % této sazby, přičemž se – a právě takto nutno vykládat ustanovení § 63 odst. 2 věty čtvrté, části věty za středníkem daňového řádu – každé nové kalendářní čtvrtletí nově fixuje k aktuální výši diskontní sazby platné na jeho počátku). Sazby penále, jak jsou výše specifikovány, jednak nemají likvidační, vyvlastňující či lichvářskou povahu,

jakkoli jsou nepochybně citelné, jednak v dlouhodobém časovém horizontu reflektují ekonomickou realitu, v daném případě cenu peněz. Vedle funkce spočívající v motivaci daňového subjektu k řádnému a včasnému plnění jeho povinností mají i funkci paušalizované náhrady eventuelní újmy, kterou může stát jako příjemce daně utrpět, neobdržel-li ji řádně a včas a musí-li si kvůli tomuto výpadku daňových příjmů opatřit peníze jiným způsobem. Právě v časovém omezení relativně vysoké sazby penále na první necelý rok a půl prodlení a v následném poklesu sazby penále na 140% diskontní sazby (vycházíme-li z ekonomické reality České republiky druhé poloviny 90. let 20. století a prvních let 21. století, kdy – jak je notoricky známo – diskontní sazba kolísala mezi 0,75 % a 13 %, přičemž po většinu času se držela na jednociferných hodnotách a od roku 1998 trvale klesala) lze spatřovat zásadní argument pro závěr, že zákonodárce zde volil prostředek vhodný k tomu, aby motivoval daňové subjekty k zákonem vyžadovanému chování tím, že jim „prodražoval“ prodlení s placením daně povinností hradit penále, a že se zároveň jedná o nejmírnější ještě účinný prostředek. Funkci „odstrašovací“ plní zejména relativně vysoké sazby penále v prvním necelém roce a půl prodlení, zatímco po uplynutí tohoto období se přechodem na – fakticky nižší – sazbu penále kopírující diskontní sazbu zvýrazňuje druhá z funkcí penále, a sice funkce paušalizované náhrady eventuelní škody, jež by státu mohla vzniknout zpožděním daňových příjmů.

Nelze proto souhlasit ani s poukazem některých autorů (L. Vorlíčková, O. Dráb: České daňové penále je nepřiměřené a v rozporu s evropskou Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, Právní rozhledy č. 17/2005, str. 641-643) na to, že sazby penále, které, jak shora uvedeno, činí 18,25 %, 36,5 % resp. 73 % p. a., by v případě, že by se jednalo o soukromoprávně sjednaný úrok, byly nadstandardně vysoké oproti ceně peněz na úvěrovém trhu. V první řadě zde nutno – jak již shora uvedeno – vzít v potaz, že penále má povahu sankčního úroku, který aby mohl plnit svoji sankční funkci, jak o ní bylo pojednáno výše (tj. zejména funkci preventivní a odstrašovací a funkci odplaty za porušení práva) – musí být pro toho, kdo jej má platit, citelnou zátěží, a tedy jistě znatelně vyšší než je obvyklá cena peněz na úvěrovém trhu. Nelze též přehlédnout, že nejvyšší ze tří sazeb penále, 73 % p. a., která vskutku výrazně převyšuje obvyklou výši úroků z úvěrů v České republice za existence tržní ekonomiky po roce 1989, se uplatní toliko za situace, kdy bylo zkrácení daně zjištěno správcem daně (§ 63 odst. 3 věta čtvrtá daňového řádu), zatímco v případě, že k doměření došlo podle dodatečného daňového přiznání nebo hlášení daňového dlužníka či v odvolacím řízení na základě vyhovění návrhu daňového subjektu v tomto řízení, se uplatní sazba toliko čtvrtinová (18,25 % p. a.), jež se od výše úroků na úvěrovém trhu již rozhodně řádově neliší resp. nelišila; naopak, v některých případech v minulosti byla dokonce nižší než tyto úroky. „Standardní“ sazba penále (36,5 % p. a.) pak je a vždy v minulých letech byla řádově srovnatelná s výší sankčních úroků vyžadovaných bankami při porušení povinnosti splácet úvěr řádně a včas (tato skutečnost je notorií, kterou není třeba s ohledem na § 120 a § 64 s. ř. s. ve spojení s § 121 o. s. ř. dokazovat).

Ani absenci přiměřenosti v užším slova smyslu nelze u zkoumané právní úpravy shledat. Nepřiměřenou v užším slova smyslu by zde byla zejména taková sankce, která by svojí povahou a podstatou vybočovala z povahy a podstaty finančněprávních vztahů. Takto by například za nepřiměřenou sankci bylo lze považovat, kdyby i za neúmyslné prodlení v placení daně (snad s výjimkou prodlení z hrubé nedbalosti) hrozila daňovému subjektu či osobám za něj jednajícím ztráta osobní svobody či jiná podobně citelná a majetkové podstatě finančněprávních vztahů vzdálená omezení jejich základních práv. Nepřiměřenou by byla i čistě majetková sankce, jejíž výše by byla ve zjevném nepoměru s rozsahem porušené povinnosti či na tomto rozsahu zcela nezávislá a zároveň nepřiměřeně vysoká. Zde však se jedná o sankci čistě majetkovou, nikoli nepoměrnou (i když citelnou) a závislou na věcném a časovém rozsahu porušené povinnosti, která hmotněprávní pozici daňového subjektu zasahuje způsobem odpovídajícím povaze a podstatě porušené primární povinnosti.“

Ačkoliv se tedy z pohledu stěžovatele může jevit výše sankce za chyby daňového poplatníka (penále za nezaplacenou daň) ve srovnání s výší „sankce“ za chyby správce daně (úrok z prodlení) jako „neférová“, jedná se (jak bylo výše odůvodněno) o sankci legitimní a přiměřenou a tudíž ústavně konformní.

K námitce stěžovatele týkající se nespravedlnosti plynoucí z právní úpravy pro jeho případ rozhodné v porovnání s aktuální právní úpravou Nejvyšší správní soud uvádí, že zákonodárci nic nebrání v tom, aby změnil nastavení sankčního mechanismu, jak to učinil v případě finanční sankce za prodlení při placení daní přijetím zákona č. 230/2006 Sb. Z tohoto legislativního vývoje však nelze bez dalšího usuzovat na to, že by předchozí právní úprava byla ústavně nekonformní. „Tomu by bylo totiž jen tehdy, kdyby samotná rozlišovací kritéria v předchozí úpravě, jejich účinky ve vzájemné kombinaci či absence určitých dané právní úpravě imanentních rozlišovacích kritérií vytvářely ústavní deficit“ (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Afs 159/2005 - 43). Ve stěžovatelem napadené právní úpravě však k ničemu takovému nedošlo. „Stát má legitimní právo od daňových subjektů vyžadovat při placení daní i respekt k časové dimenzi této povinnosti. Postačí tedy, je-li rozlišovacím kritériem pro uplatnění sankce jen a pouze to, zda daňový subjekt porušil tuto svoji povinnost, tj. vznikl-li u něho daňový nedoplatek, respektuje-li sankce princip proporcionality (k tomu viz výše) a je-li toto rozlišovací kritérium subsidiárně doplněno instituty umožňujícími zabránit likvidačním či jinak neúnosným účinkům, které by pro určité osoby mohlo mít uložené penále (viz právní instituty prominutí příslušenství daně, prominutí daňového nedoplatku a posečkání daně a povolení splátek). Jsou-li tedy zákonem zvolená kritéria ústavně akceptovatelná a nechybí-li v právní úpravě ani žádné jí imanentní rozlišovací kritérium, pak nelze ve výsledku rozdílné postavení dvou daňových subjektů, na které jsou zákonná kritéria aplikována, považovat za diskriminační.“

Nad rámec posuzované právní otázky Nejvyšší správní soud uvádí, že nesouhlas stěžovatele s názorem krajského soudu ohledně možnosti domáhat se náhrady škody i v podobě ušlého zisku podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, resp. ve smyslu občanskoprávní úpravy, jež byl vyjádřen v odůvodnění napadeného rozhodnutí formou obiter dicta, může být sice s ohledem na praktické zkušenosti stěžovatele opodstatněný, nicméně tato problematika nespádá do působnosti správního soudnictví a tudíž není účelné se jí zde podrobněji věnovat. Nejvyšší správní soud nicméně zdůrazňuje, že shora uvedená rozhodnutí o přiznání nároku na úrok, proti nimž stěžovatel podal reklamaci, byla rozhodnutími zákonnými a tudíž nebude možné na jejich základě v režimu zákona č. 82/1998 Sb. případnou vzniklou škodu vymoci. Právo na náhradu škody (tj. škody skutečné i ušlého zisku v prokázané výši) způsobené daňovému poplatníkovi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem správce daně, je však bezesporu de lege lata zaručeno (zde by se jednalo o rozhodnutí správce daně, kterými byly stěžovateli daň a penále vyměřeny neoprávněně).

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatelem kritizovaná zákonná úprava je ústavně konformní a proto nejsou jeho stížní námitky důvodné. Ke stejnému názoru ostatně dospěl též Ústavní soud, který usnesením ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. III. ÚS 1394/07 (in: www.nalus.usoud.cz) odmítl pro zjevnou neopodstatněnost ústavní stížnost napadající citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 2 Afs 159/2005 - 43, když výslovně uvedl, že „rozhodné právní názory, jež byly v dané věci správním orgánem a zejména Nejvyšším správním soudem uplatněny, nejsou zpochybnitelné ani v rovině podústavního práva, tím méně v kontextu ústavněprávním.“ Kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. naplněn nebyl, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasací stížnosti. Žalovaný v řízení plně úspěšný sice byl, nevznikly mu však náklady řízení přesahující rámec jeho běžné činnosti a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu